

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

i første række ungdommen, der vil blive ramt, fordi den skal bære fremtidens byrder. At en fortsat inflation også vil være en ulykke for de medborgere, der efter et langt og slidsomt liv enten gennem pensionsbidrag eller ved opsparing har søgt at sikre alderdommen, er lige så selvfølgelig.

Den altfor tidligt afdøde nationalbankdirektør Koed sagde ifølge „Social-Demokraten“'s referat forleden dag om vor økonomiske stilling, da han gav udtryk for sin dybe bekymring for hele landets placering, at „klokken er ved at falde i slag“. Det må jeg opfatte sådan, at hvis klokken er begyndt at slå, og hvis klokken har slået, så er det lukketid, en lukketid, som det må være vor opgave med alle til rådighed stående midler at hindre i at indtræde.

Det lovforslag, der skal indbringe den største del af de 200 mill. kr., som tænkes bundet for at begrænse forbruget, er forslag til lov om bunden opsparing, som altså ikke er et egentligt skattelovforslag, idet de personer, der rammes af denne lov, får deres penge igen med renter, i alt fald senest inden udgangen af 1960. Der vil naturligvis også mod dette forslag kunne gøres visse kritiske indvendinger, men jeg skal afstå derfra, fordi det nu engang er min opfattelse, at på en eller anden måde må der skabes balance mellem den valuta, vi kan hjemføre, og det forbrug, det danske folk kan tillade sig, ganske på samme måde som tilfældet er i enhver velordnet privat husholdning. Vi har siden 1945 forringet vor valutariske stilling med ca. 850 mill. kr. foruden Marshallhjælpen, og selvom en del af dette er gået til investering med produktionsudvidelse for øje, er der ingen tvivl om, at en del, endda en betragtelig del, er medgået til almindeligt forbrug.

Jeg vil dog gerne have lov til at gøre opmærksom på, at de mennesker, som denne lov rammer, for manges vedkommende i kraft af deres pensionsbidrag allerede præsterer en betydelig bunden opsparing. Jeg vil derfor mene, at man ved behandlingen af ligningsloven skal undersøge muligheden for, om ikke det vil være rimeligt, at de 400 kr., som i øjeblikket danner grænsen for fradragsberettigede udgifter til forsikring, ajourføres, medmindre man, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen nævnte det, vil overveje skattekommissionens forslag om en fuldstændig fritagelse for beskatning af bidrag, der ydes til pensioner. I samme forbindelse ville det også være rimeligt, om man, hvis ungkarleskatten bliver gennemført, underkaster forsørgerbegrebet en dybt-

gående overvejelse. Således som det ligger, er det i virkeligheden på mange måder fuldkommen meningsløst. Der må, hvis det skal have nogen mening, søges gennemført en ændring på en sådan måde, at man virkelig skelner mellem forsørgere og ikke-forsørgere.

Jeg takker altså den højtærede finansminister for hans tilsagn om velvillig forhandling om alle problemer disse love vedrørende og kan tilsige ham mit partis støtte til, at det beløb på ca. 200 mill. kr., som regeringen har sat som sit mål, vil blive nået. Jeg tror, at forholdene er sådan her i landet, at alle mennesker er klar over, at der er noget galt, og at der nu må gøres en virkelig indsats for at rette situationen op; men jeg tror desværre også, det ligger sådan, at alle mennesker er klar over, at det navnlig er ovre hos naboen, det er galt, og at det især er ham, der må yde en indsats, og at denne nabo anlægger den samme betragtning på sit naboskab, desværre.

Her foreligger nu altså lovforslag til den dybtgående sanering af vor økonomi, som alle venter. Forslagene giver rige muligheder for kritik, og jeg tør også nok antyde, at den er kommet til orde. Men indtil dato er disse forslag det eneste samlede kompleks, der har set dagens lys.

For mit partis vedkommende, der gennem vor økonomiske ordfører, den højtærede indenrigsminister, gang på gang har råbt vagt i gevær, er det tragisk, at det trods alle vore advarsler har varet så længe, at det er blevet nødvendigt at gennemføre så drastiske foranstaltninger, som nu er nødvendige, men, som den højtærede finansminister sagde, det nytter ikke at græde over spildt mælk, skal vognen rettes op, må vi alle sætte skulderen til.

Det er under disse vanskelige forhold, at regeringen har sat sig for at sige det danske folk den ubehagelige sandhed, som er den — jeg tror ikke, det er for at søge popularitet, man har ønsket at sige det —, at enten må man nedsætte forbruget i overensstemmelse med produktionen, eller også må man forøge produktionen i overensstemmelse med forbruget. Da det nu er sådan, at vi i øjeblikket har fuld beskæftigelse i normal arbejdstid, og at denne normale arbejdstid hører til de hellige principper, der ikke må krænkes, selvom man måske kunne løse en væsentlig del af opgaven, hvis vi allesammen gav os til at arbejde $\frac{1}{2}$ time længere om dagen — som man iøvrigt gør mange steder i det for tiden så forhadte landbrug —, så er der kun den udvej tilbage, som regeringen foreslår, at